

Arrest

nr. 59 452 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van half Tsjetsjeense, half Kumykse origine te zijn. U verbleef in Khasavyurt (Dagestan). Vanaf 2005 sloot u zich aan bij de Islamitische gemeenschap (Djamaat) in Khasavyurt. U ging naar de moskee en u hielp ook een aantal vrienden met het verschaffen van voedsel en kledij, of door hen naar een nieuwe schuilplaats te brengen. Deze vrienden waren in opsporing en konden zich niet vrij bewegen. Sommigen hadden gevochten in Tsjetsjenië, anderen hadden acties ondernomen - of planden acties - tegen de lokale autoriteiten als wraak voor vernederingen en onrechtvaardigheden die hen of hun familie door de lokale autoriteiten was aangedaan. U bent zelf ook niet te spreken over de werkwijze van de lokale autoriteiten, en u had zelf een aantal problemen met hen gehad, maar omwille van uw gezin nam u niet actief deel aan de acties gericht tegen de autoriteiten. U omschrijft uw houding in de gewapende strijd die uw vrienden voerden tegen de autoriteiten als neutraal. De problemen die u met de politie had beperkten zich tot juni 2006 tot

enkele huiszoekingen en een éénmalige aanhouding. U werd hierbij niet beschuldigd. Op 20 juni 2006 werd politiekolonel (Z.) vermoord in Khasavyurt. (Z.) was een doelwit van vele jongeren uit het verzet omwille van zijn willekeur, onrechtmatige aanhoudingen en folteringen bij de jongeren.

Op 23 juni 2006 was u samen met uw vriend (Sj.) onderweg in uw wagen. Jullie werden tegengehouden door mannen in maskers, u denkt FSB'ers. Jullie werden geslagen, een zak werd over uw hoofd getrokken, waarna jullie in hun wagens werden meegenomen. U werd naar een soort chalet gebracht waar u werd ondervraagd door twee personen. Ze stelden vragen over twee van uw vrienden, (B.) en (S.). Men liet u ook weten dat men op de hoogte was van uw hulp aan en contacten met een aantal strijders. U werd er bedreigd dat men u zou folteren en doden indien u geen bekentenissen zou afleggen en niet zou meewerken. U zei dat u uw twee vrienden reeds enkele weken niet meer had gezien en beloofde de twee personen dat u hen ging helpen om ze te vinden. Na drie dagen werd u vrijgelaten en kreeg u één week de tijd om hen informatie te bezorgen, anders zou u en uw gezin problemen krijgen. U keerde terug naar huis. De volgende dag trok u met uw gezin, moeder en broer, naar Makhachkala (Dagestan) waar jullie tot aan jullie vlucht in september 2006 verbleven.

Op 24 september 2006 ontvluchtte u samen met uw vrouw (M.K.) (O.V. 5.974.761) en minderjarig kind uw land van herkomst. Jullie kwamen op 28 september 2006 in België aan waar u nog dezelfde dag uw asielpcedure startte. Ondertussen vernam u via uw moeder dat de autoriteiten in Dagestan u komen zoeken zodra er een incident plaatsvindt. Op 3/10/2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing genomen. U ging hiertegen in beroep bij het Commissariaat-generaal. Op 27/4/2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U keerde niet terug naar Dagestan, maar vroeg een tweede maal asiel aan op 7 september 2007. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag een aantal nieuwe documenten neer ter ondersteuning van uw opsporing en de geuite beschuldigingen. Op basis van deze documenten en van informatie die u door kennissen werden doorgespeeld, vernam u dat u beticht werd van medeplichtigheid aan de moord op politiekolonel (Z.). Op 26/11/2007 kreeg u een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27/3/2008 nam de Raad eveneens een weigeringsbeslissing. Op 17/4/2008 betekende de Dienst Vreemdelingenzaken u een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28/4/2008 diende u een derde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen.

In een brief dd. 29 juni 2010 vragen de Russische autoriteiten uw uitlevering omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de moord op kolonel (Z.) en lidmaatschap van een illegale en criminele organisatie. U wordt in september 2010 aangehouden door de Belgische autoriteiten en op de hoogte gebracht van de uitleveringsvraag, waarmee u niet akkoord gaat. U wordt vervolgens vastgehouden in de gevangenis van Vorst waar u op 10 november 2010 een nieuwe asielaanvraag indient op basis van de vraag tot uitlevering.

Over de moord en over de beschuldigingen verklaart u tijdens uw laatste gehoor (CG III) het volgende: U verklaart dat deze moord werd gepleegd door een kennis, (A.B.). U bent zelf op geen enkele manier betrokken bij de moord. U vermoedde reeds bij vernemen van de beschuldigingen in 2007 dat deze beschuldiging tegen u was ontstaan op basis van een valse getuigenis van (G.). (G.) was een week na de moord op (Z.) opgepakt. Hij was een vriend van (B.), en het was algemeen geweten dat (B.) de moord had gepleegd. Omwille van de banden van (B.) en (G.), en omdat men een dader moest hebben werd (G.) opgepakt en beschuldigd. Later vernam u dat (G.) door het hoofd van de zesde afdeling, (D.), werd ondervraagd en onder druk gezet om een verklaring tegen u op papier te zetten. (D.) zou u volgens u hebben uitgepikt omdat hij u al een tijdje viseerde omwille van uw contacten met mensen die actief waren binnen het verzet, en omdat hij een haat koesterde tegenover één van uw overleden vrienden, (A.). Bovendien had u de dag van de moord toevallig contact gehad met (B.) en werd de moord gepleegd in de nabijheid van uw woning, wat maakte dat (D.) u eindelijk op een geloofwaardige manier van iets kon beschuldigen.

Uw vermoedens over de valse getuigenis van (G.) werden bevestigd door een verklaring van (G.) zelf. Toen u vernam dat u internationaal geseind was, heeft uw vader immers een advocaat ingeschakeld om een verklaring van (G.) te bekomen. (G.) was ondertussen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar en zit vast in Novokuibishev. Hij is echter niet veroordeeld voor de moord op (Z.), maar wel omwille van lidmaatschap van een criminele organisatie.

U vernam officieel van de beschuldiging tegen uwentwege via een kennis, die u opsporingsberichten en documenten van het parket toestuurde in België waaruit bleek dat u beschuldigd werd voor betrokkenheid op de moord en lidmaatschap van een criminele organisatie. Concreet wordt u beschuldigd (B.) te hebben verwittigd waar (Z.) zich bevond.

U vreest in geval van uitlevering te worden mishandeld, een oneerlijk proces te krijgen, en in geval van veroordeling in de gevangenis eveneens een risico te lopen op mishandelingen.

B. Motivering

Rekening houdend met uw verklaring dat u logistieke hulp verleende aan vrienden die streden tegen de politie in Khasavyurt, die door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als geloofwaardig wordt beoordeeld; rekening houdend met uw verklaringen omtrent de door u ondergane vervolgingen (aanhouding 23 juni 2006 en huiszoekingen in 2007) en uw opsporing door de Russische autoriteiten, die gedetailleerd, gedocumenteerd en doorleefd zijn; rekening houdend met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier (inclusief het door u zelf toegevoegde rapport van Human Rights Watch dd. 18/5/2009 met betrekking tot het Zesde Departement in Dagestan), en op basis waarvan moet gesteld worden dat er in Dagestan een risico bestaat op een oneerlijk proces, evenals een risico op mishandeling en foltering, hetzij door de Dagestaanse autoriteiten, hetzij in een gevangenis buiten de Noordelijke Kaukasus; kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten.

Niettegenstaande het bestaan van een gegronde vrees dus niet kan worden uitgesloten, dient in het kader van het onderzoek van uw asiendossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevendenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd –eventueel door iemand anders-, en dat de persoon in kwestie hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd, wetende dat zijn of haar handelen of niet-handelen het plegen van een misdrijf zou bevorderen.

Welnu, u verklaarde dat de personen (onder wie (A.B.) en (B.A.)) waaraan u hulp bood, tegen de politie streden uit wraak tegen de mishandelingen door de politie (CGVS p.3-4) en dat (A.B.) de moord op politiekolonel (Z.) pleegde (CGVS p.4,7). Uw vrouw verklaarde dat ze wist dat (A.B.), met wie u bevriend was en die u hielp, aanslagen pleegde en mensen vermoord had (CGVS gehoor vrouw p.6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het dossier, blijkt dat (A.B.) en (B.A.) de leiders zijn van een gewapende groepering en verantwoordelijk geacht worden voor verschillende aanslagen op leden van de ordediensten. (A.B.) wordt, meer bepaald, verantwoordelijk geacht voor de moord op (Z.), het hoofd van het departement voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad in Khasavyurt.

Op basis van de verklaringen van u en uw vrouw, op basis van de beschikbare informatie, en rekening houdend met de richtlijnen van het UNHCR inzake ernstige niet-politieke misdrijven, meent de Commissaris-generaal dat de acties die uw vrienden ondernamen in het kader van de strijd tegen de onrechtmatige handelingen van de politie, beschouwd moeten worden als ernstige niet-politieke misdrijven.

Het UNHCR stelt in deze : "In determining whether a particular crime is sufficiently serious, the following factors should be taken into account: the nature of the act, the actual harm inflicted, the form of procedure used to prosecute the crime, the nature of the penalty, and whether most jurisdictions would consider it a serious crime. (...) In UNHCR's view, a serious crime should be considered non-political when other motives (such as personal reasons or gain) are the predominant feature of such crime. Where no clear link exists between the crime and its alleged political objective, or when the act in question is disproportionate to the alleged political objective, the crime should be considered non-political. (UNHCR Statement on Article 1F of the 1951 Convention, p.12)

De acties die uw vrienden ondernamen betreffen aanslagen op de fysieke integriteit van leden van de ordediensten (ernstige misdrijven) waarbij persoonlijke motieven (wraak) de bovenhand hebben op de vermeende politieke doelen. In ieder geval lijken de eventuele politieke doelen van de strijd (bv. de strijd voor een rechtvaardige behandeling van gelovige jongeren door de autoriteiten) niet in verhouding tot de gepleegde misdrijven. Bijgevolg is er sprake van ernstige niet-politieke misdrijven.

U verklaarde dat uw betrokkenheid zich beperkte door op regelmatige basis logistieke hulp te verlenen, door middel van het bevoorraden met voedsel en medicatie en door hen te vervoeren (CGVS p.3,4,12). Er rekening mee houdend dat deze personen ondergedoken dienden te leven en hier zelf niet voor konden zorgen (CGVS p.3), kan gesteld worden dat uw betrokkenheid onontbeerlijk was voor het functioneren van hun groepering en dat uw hulp zodoende voldoende substantieel was voor het faciliteren van de misdrijven begaan door deze groepering.

Uw verklaring dat u een neutrale houding had in de strijd tussen politie en gewapend verzet, dat u niet wist wat de personen die u hielp, deden, dat u hen louter om vriendschappelijke redenen hielp, dat u hen de hulp niet kon weigeren gezien u samen met hen groot geworden was (CGVS p.3,4), is

geen afdoende verschoningsgrond. Dat u niet wist wat ze deden, wordt in eerste instantie tegengesproken door uw eigen verklaringen, waaruit blijkt dat u wel degelijk bewust was van de acties van deze personen. U wist dat ze strede tegen de politie en u wist bv. dat (B.) (Z.) wou vermoorden (CGVS p.3,6). Ook uw vrouw was er van op de hoogte dat ze aanslagen en moorden pleegden (CGVS vrouw p.6). Bovendien blijkt, zoals hierboven reeds aangegeven, dat enkele van de personen waarmee u bevriend was en regelmatig contact onderhield, met name (A.B.) en (B.A.), leiders zijn van de lokale gewapende verzetsgroepering. Gezien uw band met hen én gezien hun bekendheid is het dan ook niet aannemelijk dat u niet voldoende op de hoogte zou geweest zijn van de ernstige feiten die door hen werden gepleegd en is het in deze dan ook niet aannemelijk dat u louter vanuit een neutrale houding deze personen en de ernstige feiten die zij pleegden, ondersteunde.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u doorheen uw opeenvolgende asielaanvragen bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over bepaalde vervolgingsfeiten (meer bepaald deze uit 2005 en juli 2006) en deze ook ondersteund hebt met valse documenten. U geeft dit tijdens uw laatste asielaanvraag toe en verklaart dat u deze maal de waarheid verteld hebt (CGVS p.12,15). In deze context kan dan ook van u verwacht worden dat u overtuigend bent in uw nieuwe verklaringen. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er nog steeds niet in slaagt volledig coherent te zijn met betrekking tot de feiten die naar uw verklaring wél hebben plaatsgehad. Zo verklaarde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat u op basis van een afgedwongen getuigenis van een jongen wiens naam u niet kent, werd beschuldigd (CGVS dd.29/10/2007 p.4), terwijl u tijdens uw huidige aanvraag verklaart dat u meteen nadat u van de beschuldiging vernam, wist dat de afgedwongen getuigenis waarop dit gebaseerd was van uw kennis (G.) kwam (CGVS p.8). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u (B.) bij uw aanhouding op 23 juni 2006 reeds twee maanden niet meer had gezien (DVZ dd.3/10/2006 vraag 41), terwijl u bij uw huidige aanvraag stelt dat u (B.) de avond voor de moord op (Z.) (op 20 juni 2006) nog zag (CGVS p.7).

Gezien uw verklaringen over uw drijfveer om hulp te bieden aan personen die ernstige feiten pleegden, niet overtuigen en gezien uw verklaringen nog steeds niet volledig coherent zijn, kan besloten worden dat u bewust onduidelijk blijft over bepaalde aspecten van uw asielrelaas en wekt u zodoende sterk de indruk dat u niet de volledige toedracht over u engagement vertelt en dat u uw rol bij het plegen van ernstige niet-politieke misdrijven tracht te minimaliseren.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (b) verwijzende naar personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw geboorteakte, attest van vaderschapserkenning, verzekeringskaart, rijbewijs (1ste asielaanvraag), attest wijziging paspoort uit 1998 en internationaal paspoort (4de asielaanvraag) betreffen persoonsgegevens die niet ter discussie staan.

Over de medisch gerechtelijke expertise dd. 12/07/2005 en de convocatie dd. 29/09/2005 (1ste asielaanvraag) heeft u verklaard dat deze vals zijn (CG,p.12,15).

Het bevel tot huiszoeking dd. 30/06/2005, twee protocols tot huiszoeking dd. 27/04/2005 en dd.28/09/2005, een attest van opsluiting dd. 10/08/2006 (1ste asielaanvraag) betreffen vervolgingsfeiten die u heeft ondergaan in 2005 en 2006, waarvan u tijdens uw huidige aanvraag verklaarde dat deze feiten niet waar gebeurd zijn.

Een opsporingsbericht met uw foto en die van anderen (1ste asielaanvraag) , een verordening voor een zoektocht naar uw persoon dd 11 oktober 2006, een proces-verbaal van de huiszoeking van 25 mei 2007, een lijst met foto's van gezochte personen uit een krant (waaronder u) (2de asielaanvraag), de brief van Russische migratiedienst dd. 22/1/2010 dat u niet in Khasavyurt verblijft, de beslissing van het openbaar ministerie dd. 2/2/2007, de akte van inbeschuldiging en internationale opsporing (één document met dd. 30/5/2007 en 29/9/2007), het uitleveringsverzoek van de Russische Federatie (29/6/2010) met in bijlage een vonnis van districtsrechtbank Khasavyurt en een verklaring van het parket, en de briefwisseling van de Procureur-generaal van België en het Ministerie van Justitie in verband met de uitleveringsvraag en beroep hiertegen ingediend door u (4de asielaanvraag), betreffen uw opsporing en verzoek tot uitlevering welke niet ter discussie staan.

De brief van (G.) dd. 26/10/2010 bekomen via een advocaat waarin hij verklaart dat hij valselijk is beschuldigd en ook gedwongen werd (via foltering) valse getuigenissen tegen u af te leggen en het attest van Europees Hof dat (G.) een klacht heeft ingediend tegen de Russische Federatie

op 25/7/2007 (4de asielaanvraag) is geen voldoende aanwijzing voor uw vermeende onschuld, gezien (G.) ook behoorde tot de groep personen die u hulp boodt en dus mogelijk ook betrokken was bij ernstige niet-politieke misdrijven, waardoor de objectieve bewijswaarde van zijn verklaring gering is.

Het beroep van (G.) tegen zijn eerste veroordeling (4de asielaanvraag) betreft enkel zijn zaak.

De internetinformatie over Dagestan (1ste asielaanvraag), de krantenartikels over de situatie in Dagestan (2de asielaanvraag), het artikel over religie in Dagestan en het artikel over het "6de departement" van HRW (4de asielaanvraag) betreffen algemene en specifieke elementen over de situatie in Dagestan. Deze informatie wordt niet betwist.

De medische attesten uit België en het medisch verslag dd. 22/10/2010 op vraag van het Belgisch Parket-generaal attesteren dat u lijdt aan symptomen van een posttraumatische psychische aandoening en dat de symptomen verergerd worden door het vooruitzicht van een eventuele uitwijzing. Deze attesten worden evenmin betwist.

Met het standpunt van het UNHCR over uitsluiting is door de Commissaris-generaal rekening gehouden bij de appreciatie van uw dossier.

Het besluit van Meester (C.) heeft betrekking op uw uitleveringszaak.

De brief van het parket van de Russische Federatie dd. 10/12/2010 verwijst naar de uitsluitingsgronden van de Vluchtelingenconventie en uw vermeende betrokkenheid bij misdrijven. De Commissaris-generaal vindt in de brief geen bijkomende uitsluitingsgronden of elementen die de appreciatie van uw objectieve vrees zouden wijzigen.

De brief van het parket van de Russische Federatie dd. 24/11/2010 inclusief de diplomatieke nota is, net als de overige gegeven schriftelijke garanties en argumenten voor uitlevering in het uitleveringsdossier, ondersteunen uw verklaring dat u wordt gezocht door de Russische autoriteiten, wat niet betwist wordt.

De brief van het Russisch Parket dd. 26/11/2010 beschrijft de chronologie van de veroordeling van (G.), wat eveneens niet betwist wordt.

Geen van voornoemde documenten bevatten bijgevolg aanwijzingen voor een wijziging van de appreciatie van de hoger vermelde en gemotiveerde uitsluitingsgrond.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (verder: Verdrag van Genève), evenals op de schending van de artikelen 48/3, 48/5, 52/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist dat het in kwestie zou gaan om een ernstig niet-politiek misdrijf. Wanneer het zou gaan om de beweerde betrokkenheid of medeplichtigheid van verzoeker bij de moord op kolonel Z., dan blijkt duidelijk uit de objectieve gegevens dat er meer dan voldoende elementen zijn die er op wijzen dat de beschuldigingen van de Russische overheden tegen hem gebaseerd zijn op los zand. De verklaringen van G. werden afgedwongen onder folteringen, zijn niet rechtsgeldig en werden later ingetrokken en leidden zelfs tot de vrijspraak van G. betreffende de moord. Er bestaat verder geen enkele objectieve aanwijzing van verzoekers betrokkenheid bij een criminele organisatie, waarvan de Russische overheden hem beschuldigen. Bovendien kunnen de daden die worden gesteld door de groepering of de vrienden van verzoeker, die betrokken zijn in een gewapende strijd tegen de ordediensten, niet zomaar beschouwd worden als ernstige niet-politieke misdrijven. Verzoeker verwijst te dezen naar een artikel "Rebels in North Caucasus target senior police officers" van Eurasia Daily Monitor van 29 juni 2006. Hieruit blijkt dat deze strijders, en dus ook de vrienden van verzoeker, als doel hadden de ordediensten te treffen en geen burgers, met als uiteindelijk doel de Russische overheden dermate te verzwakken dat ze geen greep meer zouden hebben op hun grondgebied. Het betreft een gewapende, politieke machtsstrijd en de handelingen die worden gepleegd, en die zouden kunnen worden gekarakteriseerd als misdrijven, hebben duidelijk een politiek karakter.

De ambitie om de plaats in te nemen van de Russische en Dagestaanse orde- en veiligheidsdiensten wordt weerspiegeld in de structuur van de rebellengroepen. Uit het geciteerde artikel blijkt dat de reden om de leidende politieofficieren als doelwit te nemen erin bestaat om de politiediensten te verzwakken en zo hun macht te laten afnemen.

Indien verzoeker bepaalde steun zou hebben verleend aan vrienden die betrokken zijn in dergelijke gewapende strijd, dan betreft het een gewapende strijd met een politiek doel, en om politieke misdrijven die buiten het toepassingsgebied van artikel 1, F, b) van het Verdrag van Genève vallen. Verzoeker betoogt dat opdat een terroristische aanslag zou kunnen beschouwd worden als een niet-politiek misdrijf er sprake moet zijn van het hoofdzakelijk viseren van burgers en verwijst naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 9 november 2010. Dit is duidelijk niet het geval voor de activiteiten van de vrienden van verzoeker.

Verzoeker werpt op dat er in de bestreden beslissing de indruk wordt gegeven dat hij zou hebben verklaard dat hij niet zou geweten hebben wat zijn vrienden juist deden en dat hij hen louter om vriendschappelijke redenen hielp, terwijl dit niet blijkt uit zijn verklaringen. Verzoeker beaamt, middels het citeren van zijn verklaringen, dat hij wel degelijk wist dat verschillende van zijn vrienden tot het gewapende verzet behoorden en dat verschillende van zijn vrienden gewapende acties ondernamen tegen de politie in Dagestan. Met zijn verklaring dat hij niet precies wist wat ze deden, bedoelde hij eigenlijk dat hij niet concreet werd betrokken bij hun gewapende acties of aanslagen terwijl hij wel op de hoogte was van het feit dat zijn vrienden betrokken waren bij gewapende acties. Verzoeker was geen lid van een groepering maar zijn betrokkenheid beperkte zich tot het verlenen van bepaalde logistieke hulp als een soort vriendendienst.

Verzoeker betwist dat de door hem verleende steun onontbeerlijk zou zijn geweest voor het plegen van dergelijke criminele feiten, gezien het niet correct is te stellen dat hij op zeer regelmatige basis steun verleende aan zijn vrienden. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij misschien ongeveer één keer per maand een persoon vervoerde met de auto en dat hij daarnaast ook soms 's nachts bezoek kreeg van zijn vrienden om levensmiddelen of medicijnen te gaan halen. Wat betreft deze laatste hulp werd er zelfs niet gepreciseerd hoe regelmatig dit gebeurde en werd deze vraag ook niet aan verzoeker gesteld. Verzoeker is dan ook zeer verbaasd over de formulering in de bestreden beslissing "op regelmatige basis", gezien tijdens het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal door de dossierbehandelaar uitdrukkelijk werd gesproken van "sporadische hulp" (zie gehoorverslag CGVS p. 13).

Verzoeker betoogt dat er een incorrecte beoordeling en verkeerde inschatting is gemaakt van de steun die hij heeft geboden aan zijn vrienden. Een dergelijke verkeerde toepassing is van zeer groot belang, gezien voor de toepassing van artikel 1 F van de Conventie de individuele aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid moet worden aangetoond en dat hiervoor de graad van persoonlijke, geïnformeerde en intentionele betrokkenheid van de persoon in de criminele handeling op zorgvuldige wijze moet worden vastgesteld. Verzoeker verwijst naar "UNHCR Statement on article 1 F of the 1951 Convention". Het Verdrag van Genève heeft een zeer hoge bewijsstandaard om aan te tonen dat een individu bepaalde handelingen heeft begaan of heeft deelgenomen in het begaan van dergelijke handelingen die worden beschouwd door artikel 1 F. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij niet dergelijke substantiële bijdrage heeft geleverd tot het functioneren van de groep of groeperingen waartoe zijn vrienden behoorden.

Volgens verzoeker is er niet overgegaan tot een ernstig onderzoek van de aard en uitgebreidheid van de activiteiten van de groep of groeperingen en is er ook niet echt gedetailleerd ingegaan op het precies vaststellen van de mate van bijdrage van verzoeker in de activiteiten van zijn vrienden en de tijdsperiode waarin dit gebeurde. Verzoeker verwijst nogmaals naar het standpunt van de UNHCR en de daarin opgenomen rechtspraak.

Volgens verzoeker is het duidelijk dat de groep of groeperingen niet alleen van verzoeker afhingen en van zijn steun om te kunnen overleven op het gebied van geneesmiddelen en voedingsmiddelen of om een bepaalde verplaatsing te maken, gezien zijn hulp enkel maar als sporadisch kan worden beschouwd. Omwille van de afwezigheid van ernstige inschatting van de aard en de hoeveelheid van de activiteiten van de groep of groeperingen waartoe de vrienden van verzoeker behoorden en omwille van de afwezigheid van een ernstige appreciatie van het gewicht van de bijdrage van verzoeker tot de activiteiten van zijn vrienden, moet er op zijn minst geoordeeld [lees: besloten] worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over alle essentiële elementen beschikt om tot een oordeel te kunnen komen en dat daarom de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Echter, uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk genoeg dat hij alleen maar sporadische hulp verleende die niet determinerend was ten aanzien van de activiteiten van zijn vrienden. Dat zijn hulp dan ook niet kan leiden tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing inhoudelijk tegenstrijdig is. Enerzijds wordt er gesteld dat verzoeker de indruk zou geven dat hij zijn bijdrage zou minimaliseren, terwijl zijn verklaringen

anderzijds wel als geloofwaardig en doorleefd worden beschouwd zodat een gegronde vrees voor vervolging wordt vastgesteld.

Verzoeker verwijst naar een stuk van de UNHCR (stuk 5 bij het verzoekschrift) waarin wordt gesteld dat gebrek aan medewerking vanwege verzoeker niet volstaat om zijn schuld aan de daad die de uitsluiting ten gevolge heeft vast te stellen bij afwezigheid van duidelijke en overtuigende bewijzen. Dat daarnaast het beginsel van proportionaliteit niet op afdoende wijze in aanmerking is genomen bij de beoordeling van zijn dossier, terwijl volgens de UNHCR het in aanmerking nemen van de proportionaliteit een zeer belangrijke richtlijn en bescherming is bij de toepassing van artikel 1 F. Verzoeker meent dat een dergelijke beoordeling niet is gedaan door het Commissariaat-generaal, gezien de ernst van de vervolgingen die hij zou ondergaan in geval van terugwijzing naar Rusland. Verzoeker stelt dat hij heeft toegegeven dat hij bij zijn vorige asielaanvragen bepaalde bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en een vals document heeft gebruikt. Hij heeft duidelijk gemaakt dat hij deze maal de volledige waarheid vertelt. Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is omdat er enerzijds wordt gesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de door hem ondergane vervolgingen en zijn opsporing door de Russische autoriteiten gedetailleerd, gedocumenteerd en doorleefd zijn en dus geloofwaardig, terwijl anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet volledig coherent zou zijn met betrekking tot de feiten die wel hebben plaatsgehad.

Verzoeker werpt op dat hij voorheen de naam van de kennis niet heeft vermeld omdat hij deze niet nog meer in problemen wilde brengen. Toen hij geconfronteerd werd met een Russisch uitleveringsverzoek beseftte hij dat hij de volledige waarheid moest vertellen en dus ook de naam van zijn kennis heeft vermeld. Dat er bovendien enige tijd is overgegaan tussen het moment waarop hij vermoedde dat een afgedwongen verklaring van G. achter de beschuldigingen zat en het moment dat hij dit zeker wist. Ook de tegenstrijdigheid met betrekking tot het moment waarop hij B. de laatste keer zou hebben gezien, valt te verklaren door het feit dat verzoeker, toen hij geconfronteerd werd met het Russische uitleveringsbevel, beseftte dat hij alle kaarten op tafel moest gooien. Dat de bestreden beslissing trouwens ook uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker heeft toegegeven dat hij bepaalde dingen heeft verklaard tijdens zijn eerste asielaanvraag die niet overeenstemden met de werkelijkheid. Er kan dan ook niet ernstig worden beweerd dat verzoeker de indruk zou wekken dat hij niet de volledige toedracht zou vertellen over zijn engagement en zijn rol bij het plegen van ernstige niet-politieke misdrijven.

Omwille van het voormelde moet worden vastgesteld dat verzoeker ten onrechte werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Nuttige elementen bij de beoordeling

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onderhavige vierde asielaanvraag indiende nadat hij werd opgesloten in de gevangenis van Vorst in het kader van een uitleveringsverzoek uitgaande van de Russische autoriteiten.

Uit het niet-betwiste feitenrelaas en verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker deze asielaanvraag indiende omwille van zijn vrees dat hij, indien uitgeleverd, mishandeld zal worden, een oneerlijk proces zal krijgen en, in geval van veroordeling, mishandeld zal worden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker aanvoert dat zijn handelingen zich situeren binnen een duidelijke politieke machtsstrijd en dat de handelingen, die zouden kunnen worden gekarakteriseerd als misdrijven, een politiek karakter hebben.

2.2.3. Artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet omschrijft de daden van vervolging en bepaalt onder het eerste lid, a):

“Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; “

Artikel 1 A van het Verdrag van Genève bepaalt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: (...) Die, (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. (...)”

Artikel 48/3, § 2, tweede lid stelt:

“De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

(...)

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

(...).”

Artikel 15.2 EVRM luidt:

“De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van Artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de Artikelen 3, 4 (eerste lid), en 7.”

Artikel 2 EVRM, inzake het recht op leven, bepaalt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand, die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 EVRM handelt over het verbod van foltering en stelt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet stelt:

“Er moet een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.”

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

2.2.5. Het uitleveringsdossier bevat een brief van de Substituut van de Procureur-generaal van de Russische Federatie gericht aan de Belgische Minister van Justitie van juni 2010 (administratief dossier, map documenten, stuk 8).

Deze brief stelt:

“(…) Nous garantissons qu’en conformité avec les normes du droit international à Mr. (A.A.G.) seront offertes en Fédération de Russie toutes les possibilités d’être défendu, ainsi que de se faire assister par les avocats, il ne subira pas de tortures, des traitements et punitions cruel, déshumain en humiliant la dignité (l’article 3 de la Convention Européenne sur la Protection des Droits de l’Homme et des Libertés Fondamentales, de même les Conventions respectives de l’Organisation des Nations Unies, du Conseil de l’Europe et les protocoles y afférents).

Face au fait que la Fédération de Russie a signé le Protocole n 6 à la Conventions Européenne sur la Protection des Droits de l’Homme et des Libertés Fondamentales du 04.11.1950 la peine de mort, à titre de peine exceptionnelle, ne s’applique plus.

En outre, en conformité avec la partie 2.1 de l’article 59 du Code Pénal de la Fédération de Russie la peine de mort n’est pas assignée à la personne extradée à la Fédération de Russie par un Etat étranger aux fins de le poursuivre au pénal conformément avec un accord de la Fédération de Russie ou sur la base du principe de réciprocité, si, aux termes de la loi de l’Etat étranger qui a extradé cette personne la peine de mort n’était pas prévue ou la dépense de la peine de mort était la condition d’extradition ou bien la peine de mort ne lui est pas assignable pour d’autres raisons.

Le parquet Général de la Fédération de Russie garantit que la demande d’extrader ne vise pas à poursuivre la personne pour les motifs politiques, en relations à sa race, à sa confession, à sa nationalité ou à ses visions politiques.

(…)

Le Parquet Général de la Russie assure qu’en conformité avec l’article 14 de la Convention Européenne sur l’Extradition du 13.12.1957 Mr. (A.A.G.) ne sera poursuivi au pénal que pour les crimes par rapport auxquels a été demandée l’extradition et, après que les poursuites pénales ou bien la procédure judiciaire soient achevées ou bien, en cas de figure - le jugement de condamnation rendu - après que la peine soit purgée, il pourra quitter le territoire de Russie.

(…)”

(vrije vertaling: “(…) Wij garanderen dat, overeenkomstig de normen van het internationaal recht, aan dhr. (A.A.G.) in de Russische Federatie alle mogelijkheden zullen worden geboden om te worden verdedigd, alsook om te worden bijgestaan door advocaten, en dat hij geen wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zal ondergaan (artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook de respectieve Verdragen van de Verenigde Naties en van de Raad van Europa en de bijbehorende protocollen).

Gezien het feit dat de Russische Federatie het Protocol nr. 6 bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950 heeft ondertekend, wordt de doodstraf als uitzonderlijke straf niet meer opgelegd.

Bovendien wordt de doodstraf, overeenkomstig deel 2.1 van artikel 59 van het Strafwetboek van de Russische Federatie, niet opgelegd aan de persoon die door een vreemde Staat wordt uitgeleverd naar de Russische Federatie om hem strafrechtelijk te vervolgen overeenkomstig een akkoord van de Russische Federatie of op basis van het wederkerigheidsbeginsel, indien, luidens de wet van de vreemde Staat die deze persoon heeft uitgeleverd, de doodstraf niet voorzien was of de kosten van de doodstraf de uitleveringsvoorwaarde was ofwel kan de doodstraf niet op hem worden toegepast om andere redenen.

Het Parket-Generaal van de Russische Federatie garandeert dat de uitleveringsaanvraag niet de vervolging van de persoon beoogt omwille van politieke redenen of omwille van zijn ras, geloof, nationaliteit of politieke overtuiging.

(…)

Het Parket-Generaal van Rusland verzekert dat, overeenkomstig artikel 14 van het Europees Verdrag betreffende Uitlevering van 13.12.1957, dhr. (A.A.G.) slechts strafrechtelijk zal worden vervolgd voor de misdaden ten aanzien waarvan de uitlevering werd gevraagd en, nadat de strafvervolgingen of de gerechtelijke procedure afgelopen zijn of - in geval van gewezen vonnis van veroordeling - nadat de straf uitgezeten is, zal hij het Russische grondgebied kunnen verlaten.

(…)”

2.2.6. In een brief van november 2010 (administratief dossier, map documenten, stuk 21) die uitgaat van de Vice-procureur-generaal van de Russische Federatie en gericht aan de Belgische Minister van Justitie wordt gesteld:

“(…) Le Parquet Général de la Fédération de Russie en tant que l’organe central chargé des questions d’extradition confirme toutes les garanties précédemment présentées sur le respect des droits d’(A.A.G.) y compris le fait de son intégrité physique en psychique.

En cas de la remise d’(A.A.G.) l’Ambassade de la Belgique en Russie sera informée du lieu de sa détention pendant sa poursuite pénale ainsi qu’en cas de sa condamnation à la peine privative de liberté, et des personnes mandataires de cette représentation diplomatiques pourront le visiter même sans présence de la tierce personne.

En cas de sa condamnation à la peine privative de liberté (A.A.G.) purgera sa peine sur le territoire de la Fédération de Russie dan un établissement correctionnel du Service Fédéral de l’exécution des peines où on respecte des normes exposées dan la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l’Homme et des libertés fondamentales du 04.11.1950.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie garantit que la peine capitale ne sera pas appliquée à l’encontre (A.A.G.) (…)

Le Parquet Général de la Fédération de Russie confirme que la demande d’extradition n’a pas pour but la poursuite d’(A.A.G.) pour des raisons politiques, son appartenance de race, la confession, la nationalité ou des points de vue politique.

Le Parquet Général de la Fédération de Russie confirme qu’il est prêt à accorder aux autorités compétentes du Royaume de Belgique une entraide analogue ou une autre entraide judiciaire en matière pénale dans le cadre des accords internationaux auxquels participent la Fédération de Russie et le Royaume de Belgique ainsi que conformément à la législation de la Fédération de Russie. »

(vrije vertaling: (…) *Het Parket-Generaal van de Russische Federatie als centraal orgaan belast met uitleveringskwesties bevestigt alle voorgaand weergegeven garanties over het respect voor de rechten van (A.A.G.), met inbegrip van het feit van zijn fysieke en psychische integriteit.*

In geval van terugleiding van (A.A.G.) zal de Belgische ambassade in Rusland op de hoogte worden gebracht van de plaats van zijn opsluiting tijdens zijn strafvervolging, evenals in geval van veroordeling van (A.A.G.) tot de vrijheidsstraf, en zullen gemachtigde personen van de diplomatieke vertegenwoordiging hem zelfs zonder aanwezigheid van de derde persoon kunnen bezoeken.

In het geval van veroordeling van (A.A.G.) tot de vrijheidsstraf zal (A.A.G.) zijn straf uitzitten op het grondgebied van de Russische Federatie in een correctionele instelling van de federale dienst voor strafuitvoering waar men normen in acht neemt die uiteengezet zijn in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950.

Het Parket-Generaal van de Russische Federatie garandeert dat de doodstraf niet zal worden toegepast tegen (A.A.G.) (…)

Het Parket-Generaal van de Russische Federatie bevestigt dat de uitleveringsaanvraag niet de vervolging van (A.A.G.) om politieke redenen of omwille van zijn ras, geloof, nationaliteit of politieke overtuiging tot doel heeft.

Het Parket-Generaal van de Russische Federatie bevestigt dat het bereid is aan de bevoegde autoriteiten van het Belgische Koninkrijk een analoge hulp of een andere rechtshulp in strafzaken te verlenen in het kader van de internationale akkoorden waaraan de Russische Federatie en het Belgische Koninkrijk deelnemen, alsook overeenkomstig de wetgeving van de Russische Federatie.”)

2.2.7. Bij de inschatting van het gewicht dat kan gegeven worden aan diplomatieke waarborgen bij de beoordeling van een asielaanvraag, dient de beslissingsbevoegde autoriteit de criteria in aanmerking te nemen die werden ontwikkeld in het internationaal en regionaal mensenrechtenarsenaal voor de beoordeling van diplomatieke waarborgen. Binnen de vluchtelingenrechtelijke context betekent dit het determineren of zulke waarborgen kunnen beschouwd worden als een toepasselijk en betrouwbaar instrument om het risico op vervolging in het belanghebbend land in hoofde van de asielzoeker uit te sluiten en kan, daarom, de bevinding rechtvaardigen dat hij of zij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming als vluchteling. Bij dergelijk handelen, dienen de beslissers de specifieke aard van de asielaanvraag in gedachte te houden (UNHCR, *Note on Diplomatic Assurances and International Refugee Protection*, Genève, augustus 2006, 48).

2.2.7.1. De door verzoeker aangevoerde “daad van vervolging” betreft het uitleveringsverzoek van de Russische Federatie. Derhalve dient, met inachtneming van de voormelde door de Russische Federatie gegeven waarborgen, onderzocht te worden of dit uitleveringsverzoek een aantasting kan zijn van de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM. Tevens dient

nagegaan te worden of deze daden van vervolging de vorm aannemen van een onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing dan wel de ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd.

2.2.7.2. Met toepassing van het hoger geciteerde artikel 15.2 EVRM dient onderzocht te worden of verzoeker in geval van uitlevering een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Aldus heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.2.7.3.1. Het EHRM deed uitspraak op 14 september 2010 in twee samengevoegde zaken waar door de Russische Federatie de uitlevering werd gevraagd van Tsjetsjenen die het voorwerp uitmaakten van

een strafvervolging, namelijk de zaken *Chentiev / Slovakije* (nr. 21022/08) en *Ibragimov / Slovakije* (nr. 51946/08).

2.2.7.3.2. In de zaak *Chentiev / Slovakije* (nr. 21022/08) werd het Hof gevat door een verzoeker van Tsjetsjeense etnische origine wiens uitlevering werd verzocht door de Russische Federatie. De verzoeker werd ervan verdacht om deelgenomen te hebben, als lid van een georganiseerde groep, aan het doden van twee agenten van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Grozny in juni 2001. In 2005 had de verzoeker, met andere leden van de groep, naar verluidt een overheidsfunctionaris en een andere persoon verplicht een vuurwapen, geld, gouden voorwerpen en mobiele telefoons te geven.

2.2.7.3.3. In de zaak *Ibragimov / Slovakije* (nr. 51946/08) werd het Hof eveneens gevat door een verzoeker van Tsjetsjeense etnische origine wiens uitlevering werd verzocht door de Russische Federatie. De verzoeker werd ervan verdacht om deelgenomen te hebben, als lid van een georganiseerde groep, aan het doden van twee agenten van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Grozny in juni 2001.

2.2.7.3.4. In beide zaken werd tevens aangevoerd dat de strafvervolging werd ingesteld op basis van verklaringen van een derde die werden bekomen via foltering.

2.2.7.3.5. In beide zaken had de Russische Federatie de garantie gegeven dat de verzoekers (i) niet zouden worden gevonnist door een "Special Court", (ii) zouden genieten van de garanties van een eerlijk proces met inbegrip van de bijstand van een raadsman, (iii) niet zouden worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Inzake de doodstraf werd, voor Chentiev, bij brief uitgaande van de Procureur-Generaal van de Russische Federatie medegedeeld dat er een moratorium was voor dergelijke straf in Rusland, dat de doodstraf niet zou opgelegd worden en dat in de doodstraf niet was voorzien voor de hem toegeschreven misdrijven.

Inzake de doodstraf werd, voor Ibragimov, bij brief uitgaande van de Procureur-Generaal van de Russische Federatie medegedeeld dat er een moratorium was voor dergelijke straf in Rusland, dat hij niet zou worden geconfronteerd met de doodstraf indien uitgeleverd en dat, indien hij zou worden veroordeeld tot de doodstraf, deze niet zou worden uitgevoerd.

Later werden, bij brief van de plaatsvervangend Procureur-generaal van de Russische Federatie gericht aan de Slovaakse autoriteiten, de voormelde garanties bevestigd, met inbegrip van het respect voor de fysieke en psychologische integriteit. Tevens werd aangegeven dat, in geval van veroordeling tot een gevangenisstraf, de tweede verzoeker (Ibragimov) zijn straf zou uitzitten in een federale gevangenis, waar het EVRM en de Europese standaard inzake de minimumregels voor de behandeling van gevangenen van toepassing zijn. De Slovaakse ambassade in Rusland zou inzake de twee verzoekers geïnformeerd worden over de plaats van gevangenhouding en Slovaakse diplomatieke vertegenwoordigers zouden verzoekers kunnen bezoeken en met hen spreken zonder de aanwezigheid van derden. Het Bureau van de Procureur-generaal garandeerde dat de verzoekers niet zouden worden vervolgd voor hun politieke overtuiging of om reden van hun ras, religie of nationaliteit.

2.2.7.3.6. Ingevolge de beslissing van 14 september 2010 in de samengevoegde zaken *Chentiev / Slovakije* en *Ibragimov / Slovakije* werden de verzoeken bij het EHRM onontvankelijk verklaard en werd de opschorting bevolen van de reeds uitgevaardigde voorlopige maatregel ("Rule 39") die in beide zaken werd toegepast.

Het Hof was van oordeel dat het belangrijk was dat de garanties die waren gegeven aan de Slovaakse autoriteiten uitgingen onder de autoriteit van de Procureur-generaal, die, in het Russisch systeem, de activiteiten van "all prosecutors" (vrije vertaling: alle procureurs) superviseert in de Russische Federatie, met inbegrip van de argumentering van de zaak door "the prosecution" (vrije vertaling: de procureurs) voor de rechtbanken. Deze waarborgen onder de autoriteit van de Procureur-generaal werden door het EHRM ook van belang geacht in de zaak *Shamayev e.a. / Georgië en Rusland* (EHRM 12 april 2005, *Shamayev e.a. / Georgië en Rusland*, § 344).

Het Hof herhaalde dat de loutere mogelijkheid van een slechte behandeling in gelijksoortige omstandigheden als de dossiers van verzoekers op zichzelf niet voldoende is om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM (cf. EHRM 12 april 2005, *Shamayev e.a. / Georgië en Rusland*, § 352).

Het Hof vond het relevant dat de waarborgen voor de bescherming van de verzoekers tegen een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM werden gegeven door de autoriteiten van de lidstaat van de Raad van Europa en een Verdragspartij van het EVRM. Het mogelijke falen bij het respecteren van deze garanties zou de geloofwaardigheid van deze staat aanzienlijk ondermijnen.

Het Hof nam tevens de brieven in aanmerking waaruit bleek dat de verzoekers, in geval van veroordeling tot gevangenisstraf, hun straf zouden uitzitten in een federale gevangenis waar rekening wordt gehouden met het EVRM en de Europese minimumregels voor de behandeling van gevangenen. Voor de tweede verzoeker zou de Slovaakse ambassade geïnformeerd worden over zijn plaats van detentie en de Slovaakse diplomatieke vertegenwoordigers zouden hem kunnen bezoeken zonder aanwezigheid van derden.

Omwille van voormelde redenen was het Hof van oordeel dat er geen substantiële gronden waren om aan te nemen dat de verzoekers, in geval van uitlevering aan Rusland, een reëel en persoonlijk risico lopen op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Het Hof was tevens van oordeel dat de verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij geen eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM zouden krijgen. De Russische Federatie, die het EVRM heeft ondertekend, had uitdrukkelijk een eerlijk proces gewaarborgd met inbegrip van raadsman en, indien nodig, tolken. Er was volgens het Hof geen aanwijzing dat de verzoekers geen eerlijke behandeling in de zin van artikel 6 EVRM zouden hebben.

2.2.7.4. Het Hof had voorheen, in de zaak *Gasayev/Spanje* (nr. 48514/06), ook al uitspraak gedaan over de uitlevering van een Tsjetsjeen die ervan werd verdacht deelgenomen te hebben aan een aanval op een overheidsgebouw in Ingoesjetï in juni 2004 (cf. EHRM, 14 september 2010, *Chentiev en Ibragimov / Slovaakse*, nr. 21022/08 en 51946/08, 5).

Door het EHRM werd een "Rule 39" uitgevaardigd om de uitlevering te schorsen. Deze maatregel werd opgeheven na ontvangst van garanties van de Russische Federatie dat de verzoeker niet zou veroordeeld worden tot de doodstraf of tot een onherleidbare levenslange gevangenisstraf, of tot een gevangenschap in omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Er was ook een garantie dat de monitoring van de naleving van de garantie was verzekerd door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Rusland. Deze garantie werd ook van belang geacht in de zaken *Chentiev / Slovaakse* (nr. 21022/08) en *Ibragimov / Slovaakse* (nr. 51946/08).

Het Hof oordeelde dan ook op 17 februari 2009 dat het verzoek onontvankelijk was.

Gasayev werd, volgens een persbericht van Human Rights Watch van 1 september 2009, zonder aanklacht vrijgelaten op 28 augustus 2009 na tien maanden voorhechtenis. Het persbericht meldde dat "*volgens Gasayev, hij werd gedurende drie dagen gefolterd en dan zonder aanklacht vrijgelaten*".

2.3. Nopens de vluchtelingenstatus

2.3.1. Uit de lezing van de brieven uitgaande van de Procureur-generaal van de Russische Federatie (zie sub 2.2.5. en 2.2.6.) in het kader van uitleveringsverzoek van verzoeker blijkt:

- het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd;
- de waarborg dat verzoeker geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan;
- de doodstraf zal niet worden opgelegd;
- er is in geen andere strafvervolging voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd;
- de waarborg van verzoekers fysieke en psychische integriteit;
- tijdens zijn gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, zal de Belgische ambassade geïnformeerd worden over de plaats van detentie en kan verzoeker bezocht worden, zonder aanwezigheid van derde, door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging;
- in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving zal de straf uitgezeten worden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen;
- de strafrechtelijke vervolging vindt niet zijn oorzaak in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging.

2.3.2. De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in de hoger aangehaalde analoge zaken die werden behandeld door het EHRM en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM).

Betreffende de waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek waarvan verzoeker thans het voorwerp uitmaakt, is de Raad van oordeel dat deze geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

Verzoeker toont derhalve niet aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, te ondergaan.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij daden van vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, § 2, zal ondergaan, voldoen de asielmotieven niet aan het in artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

Gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Omwille van het hoger vastgestelde (zie sub 2.3.2.) omtrent de garanties van de Russische Federatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, a) en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen voorhanden die wijzen op een reëel risico op ernstige schade omwille van het gestelde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. J. BIEBAUT,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER